

Súd: Krajský súd Nitra  
Spisová značka: 9Co/135/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117227648  
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková  
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:6117227648.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: Y. T. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom S. - U., O. H. 2, zast. Advokátska kancelária Marônek & Partners, s. r. o., so sídlom Bratislava, Bancíkovej 1/A, IČO: 47 234 661, proti žalovanému: R. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. H., Q. XXXX/XX, zast. JUDr. Vlastou Suchanovou, advokátkou, so sídlom Nové Zámky, Podzámska 32, o zaplatenie 8.630,42 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 14. januára 2019 č. k. 9C/135/2017-176 takto

### rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu 8.630,42 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 10% ročne zo sumy 8.630,42 eura od 01. 01. 2009 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 588, § 657, § 658 ods. 1, § 110 ods. 1, § 558, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a na základe vykonaného dokazovania súd dospel k právnenému názoru, že nároku žalobcu je potrebné vyhovieť a zaviazat' žalovaného k zaplateniu istiny 8.630,42 eura spolu s príslušenstvom, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Uviedol, že žalobca v konaní jednoznačne preukázal, že so žalovaným uzatvoril dve zmluvy o pôžičke peňazí podľa § 657 a nasl. Občianskeho zákonníka, a to zmluvu dňa 13. 08. 2007 na sumu 60.000,- Sk a 15. 08. 2007 na sumu 200.000,- Sk. Obe zmluvy uzavreli strany sporu ako fyzické osoby, nie za účelom podnikania, nakoľko táto skutočnosť ani v jednom bode zmluvy nie je uvedená a zároveň nie je uvedený ani účel pôžičky, že by bol poskytnutý žalovanému v rámci podnikateľskej činnosti. Obe zmluvy však obsahujú všetky tie ustanovenia, ktoré zmluva o pôžičke peňazí medzi fyzickými osobami má obsahovať, teda predmet zmluvy, lehotu splatnosti, platobné podmienky, dohodnuté úroky z omeškania, keďže si ich dohodli, okrem toho aj uznanie dlhu, na ktorý odkazuje bod 5. v oboch zmluvách, že neoddeliteľnou súčasťou oboch zmlúv je uznanie dlhu dlžníkov v zmysle § 558 OZ zo dňa 13. 08. 2007 a 15. 08. 2007 a záverečné ustanovenia v bodoch 6. oboch zmlúv, ktoré jednoznačne potvrdzujú a preukazujú, že účastníci zmluvy obe zmluvy podpísali a uzavreli slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne, a nie v tiesni alebo pod nátlakom alebo za nápadne nevýhodných podmienok. Okrem toho, žalobca ďalej preukázal pri oboch zmluvách, že so žalovaným uzatvoril aj potvrdenia o prevzatí peňazí, ako zo dňa 13. 08. 2007, tak aj 15. 08. 2007, podľa ktorých žalovaný ako dlžník potvrdil, že od žalobcu ako veriteľa prevzal sumy peňazí 60.000,- Sk ku dňu 13. 08. 2007 a 200.000,- Sk ku dňu 15. 08. 2007 a zároveň aj uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka takisto k oboch zmluvám, teda jedno zo dňa 13. 08. 2007, druhé zo dňa 15. 08. 2007, keď žalovaný ako dlžník uznal dlh z oboch poskytnutých pôžičiek a

zaviazal sa vrátiť veriteľovi dlžné sumy z oboch súm do 31. 12. 2008, spolu aj s dohodnutými úrokmi z omeškania vo výške 10% ročne od dátumu splatnosti až do zaplattenia vrátenia úhrady. Zároveň pod bodom III. v oboch uznaniach dlhu žalovaný vyhlásil, že jeho zmluvná voľnosť nie je obmedzená a toto uznanie dlhu urobil na základe vlastného rozhodnutia bez tiesne, nátlaku, slobodne a vážne. Žalovaný v konaní nepreukázal, že by peniaze, ktoré mu boli poskytnuté predmetnými zmluvami o pôžičkách boli určené a použité na účel podnikania, nakoľko túto skutočnosť iba tvrdil, ale žiadnymi inými dôkazmi to nepreukázal, nakoľko výpis z obchodného registra, ktorý predložil na spoločnosť FENSTO CZ s. r. o. so sídlom v Ostrave nie je dôkazom toho, že tieto peniaze boli poskytnuté na účel podnikania, aj keď v roku 2008 strany sporu podnikali a ďalší dôkaz predložený zo strany žalovaného týkajúci sa vkladu v hotovosti na bežný účet žalobcu v sume 300.000,- Sk titulom vrátenia pôžičky žalobca preukázal, že sa netýka zaplattenia pôžičiek, ktoré sú predmetom tohto konania, tak ako žalovaný uviedol, že podľa jeho názoru touto sumou vyrovnal pôžičky, ktoré sú predmetom tohto konania, pretože zaplattenie pôžičiek v takejto sume nežaloval ani v konaní 9C/135/2017 a ani v konaní 15C/55/2017, keď predložil zmluvy o pôžičke peňazí zo dňa 15. 09. 2007, keď poskytol žalovanému sumu 3.319,39 eura, zmluvu o pôžičke zo dňa 17. 12. 2007, keď poskytol žalovanému sumu 1.659,70 eur a zmluvu o pôžičke zo dňa 22. 10. 2007, keď poskytol žalovanému sumu 5.974,91 eura a zaplattením sumy 300.000,- Sk žalovaným žalobca už nežiadal ani nežaloval v žiadnom konaní žalovaného o zaplattenie vyššie citovaných pôžičiek. Okrem toho, sám žalobca vo svojom mailovom vyjadrení zo dňa 07. 01. 2019 podrobne rozpisal, v akých sumách poskytol žalovanému pôžičky peňazí, ktoré boli poskytnuté na určitý účel čiastočne a ktoré boli poskytnuté aj bez určenia účelu. Celkove sa jedná o sumu, ktorú žalobca žalovanému poskytol vo výške 1.680.000,- Sk s tým, že bolo splatených 300.000,- Sk a zostáva nezaplattených 1.380.000,- Sk. Dôvody, ktoré ďalej namietal žalovaný v konaní, prečo sa mu žalobca ozval až po 10 rokoch a do tej doby si nenárokoval zaplattenie poskytnutých peňazí titulom zmlúv o pôžičkách peňazí, je v danom prípade bezpredmetné, nakoľko aj vznesená námietka premlčania zo strany žalovaného nie je dôvodná s poukazom na ustanovenie § 110 odsek 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaný uzavrel so žalobcom v oboch prípadoch zmlúv o pôžičkách aj uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka a toto uznanie dlhu je jednostranne zaväzujúcou konsenzuálnou zmluvou, ktorej základom je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi a dlžník týmto právnym úkonom dáva najavo, že svoj záväzok uznáva a veriteľ uznanie dlhu akceptuje. Uznanie dlhu má preto zabezpečovaciu funkciu. V zmysle zákonného ustanovenia § 558 OZ je potrebné, aby bol uznávací prejav uskutočnený v písomnej forme, aby obsahoval prísľub zaplatiť dlh, dôvod vzniku dlhu a jeho výšku. Všetky tieto náležitosti uznania dlhu zo strany žalovaného sú obsiahnuté v uznaniach dlhu. Preto je možné konštatovať, že vznesená námietka premlčania žalovaným nie je dôvodná, nakoľko platným uznaním dlhu dochádza podľa § 110 odsek 1 OZ k pretrhnutiu, resp. prerušeniu premlčacej doby a k jej prolongácii na 10 rokov. Uznanie splatného dlhu má tak za účinnosť založenie plynutia novej premlčacej lehoty. Vo svojej podstate ide o samostatnú právnu úpravu účinkov premlčania, ktoré nastanú bez ohľadu na to, či došlo k platnému uznaniu dlhu podľa § 558 OZ. Znamená to, že účinnosť začatia plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby nastane aj v prípade absencie vedomosti toho, kto dlh uznal, že je dlh premlčaný. V prípade splnenia všetkých zákonných podmienok a náležitostí uznania dlhu, tento inštitút zakladá nové plynutie premlčacej doby, ktorá sa začína počítať od momentu, kedy k uznaniu došlo, to znamená, že v oboch prípadoch k uznaniu dlhu došlo dňa 13. 08. 2007 a 15. 08. 2007 s tým, že nárok by bol premlčaný, pokiaľ by žalobca podal žalobu na zaplattenie predmetných súm 16. 08. 2017 a žalobca podal žalobu elektronicky v rámci upomínacieho konania Okresnému súdu Banská Bystrica v lehote, dňa 11. 08. 2017 podľa potvrdenia z čl. 12. Zdôraznil, že žalovaný nepoprel, že by peniaze od žalobcu neprevzal, dôvodil iba tým, že potvrdenie o prevzatí peňazí a uznanie dlhu v oboch prípadoch podpísal neskôr ako zmluvy o pôžičkách peňazí, teda dodatočne, ale tiež túto skutočnosť žiadnym hodnoverným spôsobom preukázať nevedel. Žalobca listinnými dôkazmi, a to zmluvami o pôžičke peňazí, potvrdeniami o prevzatí peňazí a uznaniach dlhu preukázal perfektné právne úkony, ktoré preukázali všetky podmienky podľa ustanovenia § 657 OZ, teda platnosti zmlúv o pôžičkách peňazí, lebo žalobca ako veriteľ preukázal, že prenechal dlžníkovi druhovo určené veci, teda peniaze vo výške 60.000,- Sk a 200.000,- Sk, žalovaný potvrdil, že tieto peniaze prevzal a podpísal všetky listiny, na ktoré súd vyššie poukázal, preto súd konštatoval, že týmito úkonmi sa jednoznačne v konaní preukázalo poskytnutie peňazí žalobcom žalovanému, prevzatie peňazí, v tomto smere sa súd nestotožnil s námietkami právnej zástupkyne žalovaného, pretože súd mal za to, že boli platne uzatvorené všetky listiny ako zmluvy o pôžičkách, tak aj potvrdenia o prevzatí peňazí a uznania dlhu, čiže išlo o platne uzavretý reálny kontrakt medzi zmluvnými stranami a stranami sporu. Všetky dôvody, ktorými namietal žalovaný, že by tieto peniaze, ktoré poskytol žalobca žalovanému mali slúžiť na účel podnikania, neboli preukázané, ako ani skutočnosť, že suma 300.000,- Sk, ktorú zaplatil žalovaný žalobcovi by sa vzťahovala na pôžičky, ktoré sú predmetom tohto konania, keďže aj tieto

skutočnosti žalobca jednoznačne preukázal ďalšími zmluvami o pôžičke, ktoré nežaluje na tunajšom súde, keďže predmetom konania, ktoré sa vedie na tunajšom súde pod sp. zn. 15C/55/2017 sú úplne iné pôžičky, ktorých je 7 s inými dátumami v celkovej sume 36.181,37 eura, čiže aj tieto námietky zo strany žalovaného, ako aj právnej zástupkyne nie sú dôvodné a súd ich vyhodnotil ako právne irelevantné. Nepotvrdilo a nepreukázalo sa v konaní, že by žalobca túto žalobu podal účelovo a nemá na to vplyv ani skutočnosť, že v priebehu 10 rokov si žalobca nepýtal tieto finančné prostriedky od žalovaného. Okrem toho, pre samotnú zmluvu o pôžičke nie je podstatné, kedy došlo k podpisu písomnej zmluvy, ale skutočnosť, že došlo k reálnemu odovzdaniu peňazí, čo žalovaný potvrdil, že došlo, a preto s poukazom na všetko vyššie uvedené, bolo potrebné predmetnej žalobe vyhovieť. Vzhľadom k tomu, že strany sporu si v oboch zmluvách pod bodmi 4. dohodli úroky z omeškania pre prípad, že žalovaný nesplní svoju povinnosť a nevráti peniaze žalobcovi v termíne splatnosti do 31. 12. 2008, tak žalobca ako veriteľ má právo požadovať úroky z omeškania z nesplatenej sumy vo výške 10% ročne od dátumu splatnosti až do vrátenia úhrady. V oboch zmluvách o pôžičke peňazí mal vrátiť žalovaný peniaze do rúk veriteľa alebo na jeho účet do 31. 12. 2008, a teda žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením celkovej sumy 8.630,42 eura od 01. 01. 2009 a v tom čase zákonný úrok z omeškania podľa ustanovenia § 517 ods. 2 OZ v spojitosti s nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z., § 3 odsek 1 predstavoval výšku 10,5% ročne a žalobca si v tomto konaní uplatňuje 10% ročne, tak súd takúto výšku úroku žalobcovi priznal, pretože je dôvodná, zákonná a zmluvne aj dohodnutá aj v súlade s ustanovením § 658 OZ. Z týchto dôvodov súd zaviazal žalovaného k zaplateniu sumy 8.630,42 eura spolu s 10% úrokom z omeškania ročne zo žalovanej sumy od 01. 01. 2009 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 CSP a priznal ich žalobcovi v rozsahu 100%, ktorý bol v konaní plne úspešný, pretože mu súd vyhovel v celom rozsahu uplatneného nároku, podľa § 262 odsek 1 CSP a o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením podľa ustanovenia § 262 odsek 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný odvolanie, pričom poukázal na to, že zmluva o pôžičke údajne uzatvorená dňa 15. 08. 2007 na sumu 200.000,-Sk následne odkazuje na potvrdenie o prevzatí peňazí zo dňa 15. 08. 2007 a na uznanie dlhu zo dňa 15. 08. 2007, v ktorom však je uvedená zmluva o pôžičke peňazí na sumu 200.000,-Sk, ktorá mala byť uzatvorená dňa 13. 08. 2007, a nie 15. 08. 2007. Odvolanie odôvodnil tým, že pokiaľ sa k veci vyjadril a spochybnil reálne uzatvorené zmluvy o pôžičke, pokiaľ namietal, že finančné prostriedky mu neboli odovzdané tak, ako uvádzajú zmluvy o pôžičke a hlavne, pokiaľ uviedol a preukázal, že svoj dlh zo zmlúv o pôžičke uhradil, žalobca sa napriek jeho návrhom na vykonanie dôkazu výsluchom žalobcu kontaktu s ním vyhýbal, súd takýto dôkaz nevykonal a žalobca začal tvrdiť, že sa jedná o úhradu iných záväzkov zo zmlúv o pôžičke. Pokiaľ žalobca mal naplniť ust. § 132 ods. 1, ods. 2 CSP o pravdivom opísaní rozhodujúcich skutočností, mal do žaloby uviesť, že bolo uzatvorených viacero zmlúv o pôžičke medzi ním a žalobcom, ktoré sú buď riešené v súdnom konaní (konanie OS Nové Zámky č. k. 15C/55/2017), príp. že pokiaľ boli uzatvorené ďalšie zmluvy o pôžičke, tieto zanikli zaplatením zo strany žalovaného, a nie až na základe jeho obrany účelovo tvrdiť, že pokiaľ prišlo z jeho strany k úhrade záväzku zo zmlúv o pôžičke, konkrétne v sume 300.000 Sk, táto úhrada sa považuje za úhradu vo vzťahu k iným pôžičkám. V tomto smere namietal skutkové zistenia súdu prvej inštancie vo vzťahu k platne uzatvoreným zmluvám o pôžičke zo dňa 13. 08. 2007 na sumu 60.000 Sk a zo dňa 15. 08. 2007 na sumu 200.000 Sk, keďže v uvedené dni mu finančné prostriedky zo strany žalobcu odovzdané neboli, ktoré skutočnosti sa dali preukázať výsluchom žalobcu, pričom súd procesne takýto dôkaz nevykonal a tým mu znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, aby vedel preukázať jeho tvrdenia a došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K spôsobu uzatvorenia zmlúv o pôžičke, odovzdaniu finančných prostriedkov sa nevedel vyjadriť ani právny zástupca žalobcu, a teda v podstate súd rozhodol len na základe predložených listín, bez toho, aby bol preukázaný skutkový stav veci. Taktiež žalobca vôbec neuniesol dôkazné bremeno v rozsahu preukázania finančných prostriedkov, že mal k dispozícii uvedené množstvo finančných prostriedkov aj s poukazom na konanie OS Nové Zámky č. k. 15C/55/2017, kedy mal mať žalobca k dispozícii sumu 1.090.000,- Sk. Súd nesprávne interpretoval jeho výpoveď v rozsahu, keď preukazoval, že medzi ním a žalobcom existovalo aj podnikateľské prepojenie. Preukázal, že so žalobcom boli spoločníkmi v obchodnej spoločnosti Fensto cz. s. r. o. a nepopieral, že žalobca určitými finančnými čiastkami prispel do danej spoločnosti, ako spoločník, svojim vkladom, príp. pôžičkou spoločníka voči spoločnosti, avšak tieto pôžičky žalobcu v prospech spoločnosti boli spoločnosťou vrátené, príp. inak vysporiadané so žalobcom a spoločnosťou. Netvrdil, že zmluvy o pôžičke, ktoré sú predmetom tejto žaloby, boli použité v podnikaní a pre účely spoločného podnikania so žalobcom v s. r. o., ale tvrdil a tvrdí, že napriek tomu, že finančné prostriedky dňa 13. 08. 2007 a 15. 08. 2007 neprevzal a prevzal ich inokedy, tieto mu vrátil

a svoj záväzok uhradil dňa 29. 04. 2008 a že zmluvy o pôžičke spolu v sume 330.000 Sk, ako budú nižšie špecifikované, boli poskytnuté žalobcom pre účely podnikania do spoločného podnikania a že tieto si žalobca vysporiadal s danou spoločnosťou, a preto si nemôže úhradu ním učených 300.000 Sk započítať na úhradu iných pôžičiek, ktoré nie sú predmetom tejto žaloby. Žalobca v tomto smere udáva, že medzi ním a žalobcom boli uzatvorené ďalšie pôžičky, a to zo dňa 15. 09. 2007 na sumu 100.000,- Sk, dňa 22. 10. 2007 na sumu 180.000,-Sk, dňa 17. 12. 2007 na sumu 50.000,- Sk a tieto pôžičky boli zaplatené práve ním špecifikovaným spôsobom, a to zaplatením sumy 300.000,- Sk na účet žalobcu dňa 29. 04. 2008. Tieto tvrdenia žalobcu sú len účelové pre dané konanie, keďže je nelogické, aby si započítal úhradu pôžičky na neskoršie zmluvy o pôžičke, teda na zmluvy o pôžičke zo dňa 15. 09. 2007 na sumu 100.000 Sk dňa 22. 10. 2007, na sumu 180.000 Sk dňa 17. 12. 2007 a na sumu 50.000 Sk (spolu suma 330.000 Sk), a nie na skoršie zmluvy o pôžičke, teda tie, ktoré sú predmetom tejto žaloby s tým, že rozdiel v sume 30.000 Sk, vzhľadom k precíznosti žalobcu, od neho nežiada. Súd sa v podstate jeho obranou vysporiadal len s konštatovaním, že suma 300.000 Sk, ktorú zložil na účet žalobcu v hotovosti sa týkala iných pôžičiek, ktoré nie sú predmetom tohto konania, bez toho, aby sa vôbec zaoberal otázkou, či existovali ďalšie zmluvy o pôžičke, v akom rozsahu, či prišlo k platne uzatvoreným zmluvám o pôžičke a pod. Súd skutkovo uzatvoril, že žalobca mu poskytol pôžičku v sume 1.680.000 Sk s tým, že bolo splatených 300.000 Sk a zostáva nezaplatených 1.380 000 Sk. Tieto skutočnosti však nemajú žiadnu oporu vo vykonaných dôkazoch, jedná sa o tvrdenia žalobcu, ktoré si osvojil súd bez toho, aby boli riadnym spôsobom tieto skutočnosti zo strany žalobcu preukázané a logicky vysvetlené, samozrejme aj s poukazom na to, z akého dôvodu žalobca v podstate 10 rokov nekonal, mimosúdne sa nepokúšal o doriešenie veci. K otázke platnosti zmlúv o pôžičke, potvrdeniam o prevzatí peňazí a uznaní dlhu súd v bode 24. rozhodnutia uviedol, že sa jedná o perfektné právne úkony, ktoré preukázali splnenie všetkých podmienok v zmysle § 657 OZ, s ktorým tvrdením sa nestotožňuje z dôvodov, ktoré uviedol, že si tieto finančné prostriedky dňa 13. 08. 2007, ani 15. 08. 2007 neprevzal, ale súd ustálil, že táto skutočnosť je irelevantná, čo však nie je pravdou, keďže zmluva je reálny kontrakt a je potrebné jednoznačne preukázať odovzdanie finančných prostriedkov, ako aj finančnú solventnosť žalobcu. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je toho názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nezodpovedá zisteniam rozhodujúcich skutočností, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy s tým, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne predmetné rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto navrhol, aby odvolací súd podľa § 389 písm. b) a c) CSP napadnutý rozsudok zrušil s tým, že zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že pokiaľ žalovaný poukázal na údajnú neobjasnenosť skutočností týkajúcich sa platne založeného záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, fakt, že peňažné prostriedky žalovaný prevzal, vyplýva jednak z písomných dôkazov, zmluvy o pôžičke peňazí zo dňa 13. 08. 2007, potvrdenia o prevzatí peňazí zo dňa 13. 08. 2007, uznania dlhu zo dňa 13. 08. 2007, zmluvy o pôžičke peňazí zo dňa 15. 08. 2007, potvrdenia o prevzatí peňazí zo dňa 15. 08. 2007, uznania dlhu zo dňa 15. 08. 2007, ale taktiež uvedenú skutočnosť potvrdil aj sám žalovaný, keď na pojednávaní uviedol, že peniaze prevzal. Žalobca má za to, že súd dostatočným spôsobom identifikoval obsah záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovaným. Žalobca viackrát dostatočným spôsobom reagoval na potvrdenia o hotovostnom vklade na účet žalobcu zo dňa 29. 04. 2008. K tejto skutočnosti sa žalobca vyjadroval dňa 23. 05. 2018 vyjadrením žalobcu k listinnému dôkazu, kde uviedol, že okrem pôžičiek, ktoré sú predmetom konaní na Okresnom súde Nové Zámky, existovali aj iné pôžičky, ktoré poskytoval žalobca žalovanému, a nakoľko tieto pôžičky považoval za splatené zo strany žalovaného hotovostným vkladom na účet dňa 29. 04. 2008, do žaloby ich nezahrnul. Poskytnutie týchto pôžičiek preukázal dôkaznými prostriedkami, a to zmluvou o pôžičke zo dňa 15. 09. 2007, 17. 12. 2007, 22. 10. 2007, uznaním dlhu zo dňa 15. 09. 2007, 17. 12. 2007, 22. 10. 2007. Nakoľko sa žalobca domáhal aj vyjadrenia zo strany žalobcu osobne, žalobca zaslal dňa 07. 01. 2019 vyjadrenie, v ktorom v tabuľke vysvetlil celú situáciu ohľadne poskytnutia pôžičiek. Nesúhlasil s tým, ako sa žalovaný snaží do tohto konania zakomponovať svoju podnikateľskú minulosť so žalobcom. Všetky dôkazy, ktoré žalobca predložil, jasne dokazujú, že pôžičky boli poskytnuté zo strany žalobcu ako fyzickej osoby priamo žalovanému ako fyzickej osobe. Ani v jednom z uvedených dôkazov nie je zmienka, že by boli poskytnuté na podnikanie. Žalovaný v priebehu konania nepredložil ani jeden dôkaz, ktorý by preukazoval opak. Žalovaný sa v uznaní dlhu stotožnil so skutočnosťou, že jeho zmluvná voľnosť nie je obmedzená, úkon robí na základe vlastného rozhodnutia, bez tiesne, nátlaku, slobodne a vážne. Uviedol, že s uznaním sa oboznámil, je mu zrozumiteľný a nemal voči nemu žiadne výhrady. Taktiež v uznaní dlhu žalovaný prehlásil, že je k uznaniu dlhu oprávnený a spôsobilý. V zmluve o pôžičke potvrdil, že zmluva bola uzavretá slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne. S ohľadom na tieto skutočnosti, v

čase podpisu zmlúv o pôžičke peňazí, uznaní dlhu a potvrdení o prevzatí peňazí, žalovaný vedel, že peňažné prostriedky prevzal, inak by dokumenty s obsahom, aký v nich je uvedený, nikdy nepodpísal. Žalobca sa mailom zo dňa 07. 01. 2019 ospravedlnil z neúčasti na pojednávaniach z dôvodu jeho fyzickej a psychickej indispozície, ktorá mu jeho účasť nedovoľuje a to ani v budúcnosti a poskytol súdu vyjadrenie - výpoveď, v ktorej podrobne a zrozumiteľne vysvetlil okolnosti, ktoré považoval za potrebné doplniť žalovaný. Je zrejmé, že súd sa zaoberal vecou komplexne s tým, že posúdil listinné dôkazy, ako aj výpoveď žalovaného a písomné vyjadrenie - výpoveď žalobcu. Na záver uviedol, že žalovaný na viacerých miestach odvolania popiera vznik dlhu a jeho existenciu. Následne však priznáva, že peňažné prostriedky v žalovanej výške prebral. Tento fakt vyplýva aj z obsahu viacerých predložených dokumentov. Na hlavičkách listín je jasne a určito uvedené, že ide o uznanie dlhu, či pôžičku peňazí, prípadne potvrdenie o prevzatí peňazí. Túto skutočnosť následne podporuje zvyšok obsahu dokumentov. Žalovaný si bol vedomý, že peňažné prostriedky bude potrebné v budúcnosti vrátiť a že dlžníkom je práve on. Žalobca disponuje zmluvami o pôžičke peňazí, potvrdeniami o prevzatí a taktiež disponuje uznaniami dlhov. Skutočnosť, že k prevzatí peňazí naozaj došlo, nepopiera ani žalovaný. Žalovaný tiež potvrdil, že podpisy na všetkých dokumentoch sú jeho vlastné. Všetky argumenty, či už písomné alebo ústne, ktoré boli prezentované v rámci súdneho konania, svedčia v prospech nároku žalobcu. Nie je pochyb o tom, že záväzkový vzťah medzi žalobcom a žalovaným vznikol riadne a naďalej trvá. Žalovaný nepredložil žiadny relevantný dôkaz (okrem potvrdenia o bezhotovostnom vklade zo dňa 29. 04. 2008), pričom žalobca jasne vyvrátil tvrdenia o úhrade pôžičiek, ktoré sú predmetom tohto konania, a to predložením dôkazov o existencii iných pôžičiek, na ktorých vrátenie slúžil bezhotovostný vklad. Tieto vrátené pôžičky preukázal obdobne ako samotný žalovaný nárok, t. j. spolu so zmluvami o pôžičke peňazí, potvrdeniami o prevzatí peňazí a uznaniami dlhu. V súvislosti s predložením uznaní dlhu ku každému peňažnému nároku, ktorým sa v priebehu konania súd zaoberal, poukázal na skutočnosť, že procesným dôsledkom uznania dlhu je presun dôkazného bremena zo žalobcu na žalovaného, pričom žalovaný žiadnym spôsobom opak nepreukázal. Z uvedených dôvodov podanie opravného prostriedku zo strany žalovaného proti rozhodnutiu prvoinštančného súdu hodnotí žalobca ako účelové s cieľom oddialiť právoplatné rozhodnutie vo veci samej. Dôvodnosť tejto účelovosti je založená predovšetkým na skutočnosti, že doterajšie argumenty žalovaného poukazujú na údajnú spornosť tých atribútov skutkového a právneho stavu, ktoré už boli v súdnom konaní ozrejmené. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

4. Žalovaný vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedol, že dôvody odvolania a jeho stanovisko k napadnutému rozhodnutiu súdu prvej inštancie sú špecifikované v jeho odvolaní, na ktorom v plnom rozsahu trvá, teda na jeho dôvodoch a obsahu s tým, že vyjadrenie žalobcu v podstate neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by žalobca v konaní neuviedol. Vyjadrenie žalobcu nereflektuje na ním podané dôvody odvolania, ale sumarizuje jeho vyjadrenia.

5. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uviedol, že dôkazný stav je jasný a žalovaný za stavu, kedy bolo dôkazné bremeno na jeho strane, nepredložil jediný relevantný dôkaz, ktorý by svedčil v jeho prospech. Zotrval na všetkých svojich doterajších ústnych vyjadreniach a písomných podaniach, nakoľko žalovaný vo vyjadrení neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po preskúmaní napadnutého rozsudku a konania, ktoré mu predchádzalo bez prejednávania na nariadenom odvolacom pojednávaní, s verejným vyhlásením rozsudku, dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, keď súd prvej inštancie, vychádzajúc z preukázaných tvrdení strán, dospel k správne právnemu záveru, keď žalobe žalobcu vyhovel.

7. Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplata sumy 8.630,42 eura s 10% ročným úrokom z omeškania od 01. 01. 2009 do zaplata a trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalovanému poskytoval na základe dvoch samostatných písomných zmlúv o pôžičke žalovanú sumu, a to zmluvou o pôžičke zo dňa 13. 08. 2007 v sume 1.991,64 eura a zmluvou o pôžičke zo dňa 15. 07. 2007 v sume 6.638,78 eura, pričom žalovaný mu uvedené sumy nevrátil.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), ktoré účastník môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

11. Odvolací súd po preskúmaní veci v rozsahu a z dôvodov uvedených žalovaným v odvolaní dospel k záveru, že súd prvej inštancie, vychádzajúc z vykonaného dokazovania na súde prvej inštancie, dospel k správne právnemu záveru, že žalobca v konaní preukázal, že medzi stranami sporu došlo dňa 13. 07. 2007 k uzavretiu zmluvy o pôžičke v sume 1.991,64 eura (60.000,-Sk) a dňa 15. 07. 2007 k uzavretiu zmluvy o pôžičke v sume 6.638,78 eura (200.000,-Sk), pričom žalovaný v konaní zapltenie týchto pôžičiek, ani iný dôvod, pre ktorý by žalobe žalobcu nebolo možné vyhovieť, v konaní nepreukázal. Odvolací súd sa s dôvodmi napadnutého rozsudku stotožňuje a na tieto dôvody podľa § 387 ods. 2 CSP ako na vecne správne odkazuje. Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalovaného uvedenými v podanom odvolaní. S ohľadom na obsah podaného odvolania žalovaného odvolací súd udáva, že v podanom odvolaní žalovaný neuviedol žiadne také dôvody, ktoré by boli opodstatnené z hľadiska preskúmania napadnutého rozhodnutia. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie, ako ani v podanom odvolaní nespochybnil skutočnosť, že podpísal uznanie dlhu zo dňa 13. 08. 2007, ako aj uznanie dlhu zo dňa 15. 08. 2007, pričom jeho tvrdenie, že išlo o pôžičku v súvislosti so spoločným podnikaním žalobcu nebola ničím preukázaná.

12. Inštitút uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka je samostatným zaisťovacím inštitútom. Zaisťovaciu funkciu plní tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v dobe jeho uznania, tým sa v spore posilňuje procesná pozícia veriteľa, pretože v ňom nemusí dokazovať vznik dlhu, ani jeho trvanie v dobe, kedy k uznaniu došlo. Je naopak na dlžníkovi, ktorý namieta, že dlh nevznikol, že bol splnený alebo zanikol iným spôsobom, aby preukázal existenciu dlhu. Uznáním dlhu prechádza dôkazné bremeno z veriteľa na dlžníka. K platnému uznaniu dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka je okrem všeobecných náležitostí (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka) potrebné, aby tento jednostranný právny úkon urobil dlžník písomnou formou, vyjadril v ňom prísľub zaplatiť dlh a uviedol dôvod a jeho výšku, teda uznal dlh, čo do dôvodu a výšky. Z uvedeného logicky vyplýva, že splneným predpokladom uvedeným v § 558 Občianskeho zákonníka dochádza jednak k založeniu vyvrátiteľnej právnej domnienky trvania dlhu, a jednak sú s ním spojené i právne účinky pretrhnutia premlčacej doby v zmysle § 110 ods. 1 vety druhej Občianskeho zákonníka.

13. Podpísaním uznania dlhu žalovaným dňa 13. 08. 2007 po uzavretí zmluvy o pôžičke dňa 13. 08. 2007 a uznania dlhu žalovaným dňa 15. 08. 2007 po uzavretí zmluvy o pôžičke dňa 15. 08. 2007 došlo k preneseniu dôkazného bremena na žalovaného, a teda nie žalobca bol povinný preukazovať, že došlo k uzavretiu pôžičiek a odovzdaniu peňazí, ale bolo práve na žalovanom, aby svoje tvrdenia, že k tomu nedošlo, aj preukázal, čo sa v konaní nestalo. Samotné konštatovanie žalovaného a tvrdenie, že spolu podnikali a že pôžičky súviseli s podnikaním, na vyvrátenie domnienky založenej uznaním dlhu nestačia. Na vyvrátenie tejto domnienky nestačí ani tvrdenie žalovaného, že jeho dlh z týchto pôžičiek je uhradený, keď z vyjadrení oboch strán je zrejmé, že medzi sebou mali pôžičiek viac, a pokiaľ žalovaný chcel, aby bola jeho platba v sume 300.000,-Sk, zapltená dňa 29. 04. 2008, považovaná za splatenie predmetných pôžičiek, mal do popisu na tomto vklade v hotovosti uviesť, že ide o vrátenie práve týchto predmetných pôžičiek, čo sa však nestalo, a preto, ak si žalobca túto platbu započítal na iné pôžičky, žalovaný tak v konaní nepreukázal splatenie týchto pôžičiek. Okrem toho, ak na jednej strane žalovaný tvrdí, že peniaze na základe týchto pôžičiek od žalobcu neprevzal, nie je potom zrejmé, prečo by platbou v sume 300.000,-Sk splácal tieto pôžičky, o ktorých tvrdí, že mu neboli poskytnuté. To, že žalobca neuvádzal aj ostatné pôžičky v žalobe, nie je pre posúdenie tejto veci rozhodujúce. Pokiaľ sa žalobca pojednávania nezúčastnil a v konaní nevypovedal, aj keď jeho výsluch navrhol žalovaný, súd v konaní vychádzal z ostatných v konaní vykonaných dôkazov, teda listín a výsluchu žalovaného. Takýmto

postupom súdu nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobcom v konaní predložené listiny postačovali pre preukázanie tvrdení žalobcu a pre zistenie skutkového stavu, ktorý žalovaný v konaní účinne nepoprel, a teda nevyvrátil, preto súd potom z neho vychádzal. Vzhľadom k uznávacím prejavom žalovaného nebolo povinnosťou žalobcu preukazovať, či v čase požičania peňazí žalovanému takouto sumou finančných prostriedkov disponoval. Zo všetkých uvedených dôvodov považuje odvolací súd záver súdu prvej inštancie za správny.

14. Čo sa týka námietky, že zmluva o pôžičke uzatvorená dňa 15. 08. 2007 na sumu 200.000,-Sk následne odkazuje na potvrdenie peňazí zo dňa 15. 08. 2007 a na uznanie dlhu zo dňa 15. 08. 2007, v ktorom je však uvedená zmluva o pôžičke peňazí na sumu 200.000,-Sk, ktorá mala byť uzatvorená dňa 13. 08. 2007, a nie 15. 08. 2007, k tomu odvolací súd dodáva, že toto tvrdenie je novotou v zmysle ustanovenia § 366 CSP, preto tento argument nemožno použiť, a preto naň odvolací súd neprihliadol. Napriek tomu, odvolací súd dodáva, že pokiaľ v uznaní dlhu zo dňa 15. 08. 2007 je uvedené, že dňa 13. 08. 2007 uzavreli strany pôžičku, titulom ktorej si dlžník - žalovaný požičal od veriteľa - žalobcu peňažné prostriedky vo výške 200.0000,-Sk, na dobu od 15. 08. 2007 do 31. 12. 2008 a zmluva o pôžičke peňazí zo dňa 15. 08. 2007 je na sumu 200.000,-Sk a to na dobu od 15. 08. 2007 do 31. 12. 2008, z týchto listín je zrejmé, že v uznaní dlhu došlo k zrejmej nesprávosti v uvedení dátumu pôžičky 13. 08. 2007, pričom správne malo byť uvedené 15. 08. 2007, avšak keďže je totožná výška pôžičky a aj jej splatnosť, je zrejmé, že išlo o pôžičku zo dňa 15. 08. 2007, čo nerobí tento prejav neplatným z tohto dôvodu. Z listín založených v spise je tiež zrejmé, že keďže medzi stranami došlo k uzavretiu pôžičky dňa 13. 08. 2007 a potom aj 15. 08. 2007, v listinách (zmluva o pôžičke, potvrdenie o prevzatí peňazí a uznanie dlhu) boli dňa 15. 08. 2007 už menené len sumy a dátumy, a tak mohlo dôjsť k uvedenej chybe. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval záver súdu prvej inštancie za správny, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% (§ 262 ods. 1 CSP), pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).